

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Aan het Gerecht in Eerste Aanleg Bonaire,
p/a Fort Oranje,
ALHIER

WARBES ZAAK AANVULLING

Geeft respectvol te kennen:

Elias FORTUNATO MORENO, verzoeker, ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens verzoeker op te treden en die voorts verklaart door hem gemachtigd te zijn om namens hem dit pro forma beroepschrift te ondertekenen.

1. Wederpartij ten dezen is de Staat der Nederlanden, in het bijzonder de Staatssecretaris van Veiligheid & Justitie (hierna: 'de Staatssecretaris' c.q. 'verweerder' c.q. 'de Staat' c.q. 'de IND'), in Bonaire gevestigd ten kantore van RCN te Kaya Internashonal z/n, Bonaire.
2. Bij beschikking van 15 januari 2019, uitgereikt op 18 februari 2019, is verzoekers aanvraag voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' afgewezen (prod. 1). Dit beroep is derhalve ontvankelijk mits uiterlijk op 18 maart 2019 ingediend.

Verzoeker heeft tegen deze 'beschikking *a quo*' op 15 maart 2019 Pro Forma beroep aangetekend. Dit is de Aanvulling daarop.

Algemene Inleiding inzake Rechtsbronnen

3. De Stichting Golden Meand Society, die deze procedure sponsort (indien nodig en mogelijk tot de Geneefse VN Commissie voor de Rechten van de Mens of het Europese Hof voor de Rechten van de Mens), gaat uit van een zeker (juridisch) gedachtegoed. Dit wordt hierna kort weergegeven, opdat het Gerecht wete uit welke bronnen de stichting put. Het komt voor dat het Gerecht dezelfde bronnen zou raadplegen, maar dit blijkt niet consequent het geval te zijn. Het hierna volgende overzicht geeft de bronnen overzichtelijk weer, alsmede de hiërarchische volgorde daarvan. Daaruit blijkt dat jurisprudentie als rechtsbron de laagste in rangorde is, maar – paradoxaal genoeg – tevens de uitlegger van alle andere rechtsbronnen, zodat het Gerecht in wezen een instrument (t.w. jurisprudentie) in handen heeft om te bepalen in welke richting de samenleving zich zal hebben te ontwikkelen.

Het Gerecht heeft immers het laatste woord. Het laatste woord komt tot uitdrukking in een rechtsvonnis dat gebaseerd moet zijn op het Principe van Recht om recht te zijn en keert aldus altijd terug tot de eerste en hoogste bron, t.w. het Principe van Recht.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Rechtsbronnen in hiërarchische volgorde:

1. God. In de Joodse religie mag men het woord voor 'God' niet opschrijven, noch uitspreken. Men zegt dan: 'de Naam'. Laat ons dit begrip dan – mede voor de secularisten – aanduiden als: 'Het principe van Recht'. De Egyptenaren noemden dit 'Ma'at'. Over dit Principe van Recht kan Niets gezegd worden, alleen dat de andere rechtsbronnen hieruit voortvloeien en hierin terugvloeien. Om deze rechtsbron te raadplegen is elke rechter alleen en in stilte met zijn/haar geweten. Als een wet in strijd is met het geweten, dan is die niet toepasbaar. Als de rechter hem toch toepast, dan is hij/zij gewetenloos.

2. Natuurrecht. Hierover kan wel iets gezegd worden.

Ten eerste. Naast materiële wetmatigheden zijn er ook spirituele wetmatigheden, zoals:

a) de Materie is een Weerspiegeling van de Spirituele Realiteit (meestal aangeduid met het adagium 'Zo Boven, Zo Beneden');

b) de Wet van Karma (ook gekoppeld aan de Wet van Reïncarnatie); anders gezegd: Recht is Balans, dus al wat uit balans is, zal (op termijn) terugkeren tot balans;

c) de Wet van de Driehoek (de Spanning der Tegendelen die men in alle natuurverschijnselen aantreft, resulteert in een derde punt dat de Tegendelen verzoent); anders geformuleerd: these – antithese – synthese of (meer spiritueel geformuleerd) concreet – abstract – absoluut; maatschappelijk geformuleerd: vrijheid (nadruk van het kapitalisme; het gaat voornamelijk om *rechten*) – gelijkheid (nadruk van het socialisme; het gaat voornamelijk om *plichten*) – broederschap (nadruk van het synergisme; een evenwichtige balans van rechten en plichten);

d) de Gulden Snede: $A : B$ als $B : C$ [het Geheel (A) staat tot het Grotere Deel (B) als het Grotere Deel (B) staat tot het Kleinere Deel (C)] en dus: God (of het Universum) staat tot de Mens als de Mens staat tot de Natuur;

e) de Mens is een samenstel van Geest, Ziel en Lichaam; geen van deze drie zijn eigendom van de bezitter.

Het Gerecht doet er goed aan ook te toetsen aan spirituele wetmatigheden, doch de wet schrijft zulks niet voor.

Ten tweede. Algemene rechtsbeginselen, zoals het evenredigheidsbeginsel (al of niet in samenhang met een behoorlijke belangenafweging), het zorgvuldigheidsbeginsel (zowel materieel als procedureel), het beginsel van redelijkheid en billijkheid, het beginsel '*nulla poena, sine culpa*' (geen straf of negatieve 'maatregel', zonder schuld), het verbod van willekeur, het verbod van '*détournement de pouvoir*' (machtsmisbruik), gelijkheidsbeginsel en andere.

Art. 9, lid 1, sub b) WarBES houdt in dat het Gerecht overheidsbesluiten moet toetsen aan dit soort beginselen. Het wetsartikel schrijft geen 'terughoudendheid' van de toetsing voor, hetgeen in de praktijk neerkomt op 90% weigeren om te toetsen (dit is dus 90% rechtswegering).

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

3. Mensenrechten. Hierover kan en wordt heel veel gezegd.

Hierover slechts het volgende.

Ten eerste. Artt. 93 jo. 94 Grondwet schrijven rechterlijke toetsing aan Mensenrechten voor. Ook hier is geen terughoudendheid van de toetsing voorgeschreven.

Ten tweede. De artt. 93 en 94 Grondwet schrijven niet voor dat rechterlijke toetsing aan sociale, economische en culturele rechten verboden is.

4. De wet. Hierover hoeft niets gezegd te worden. Dit is de duidelijkste rechtsbron.

5. Jurisprudentie. Het Gerecht is de ultieme uitlegger van alle rechtsbronnen.

Democratie moet geleid worden. De politiek is daartoe niet (meer) in staat vanwege complexe belangenverstrengelingen, het toenemende secularisme en het daarmee gepaard gaande rechtsrelativisme. Het Gerecht heeft het laatste woord om middels jurisprudentie te bepalen wat de rechtsstaat is, welke rechten en plichten dat aan de verscheidene maatschappelijke participanten toekent c.q. oplegt en in welke richting de maatschappij zich heeft te ontwikkelen. En als het Gerecht dit niet doet, dan doet niemand het! De maatschappij glijdt dan steeds verder af naar rechteloosheid, maatschappelijke conflicten en uiteindelijk oorlog. Deze trend wordt in de huidige tijd steeds zichtbaarder. Men zou kunnen zeggen dat het 5 voor 12 is.

De kern van de rechtsstaat is dat de overheid gebonden is aan het Recht. Dus niet gebondenheid aan de Wet. Neen, gebondenheid aan het Recht. Het gaat dus om de suprematie van het Recht. Niet de suprematie van de Wet. De Wet is wel relevant om te ordenen, maar is niet de ultieme rechtsbron. In het adagium dat *'de burger alles mag, tenzij de wet dit verbiedt en dat de overheid niets mag, tenzij de wet dit toestaat'* is dus onjuist geformuleerd. Waar in dit adagium staat 'wet', leze men 'recht'.

Aan het Gerecht is opgedragen om recht te spreken, niet om wet te spreken. Het is om deze reden dat het Gerecht geen keuze heeft. Het Gerecht is immers de ultieme bepaler van hetgeen Recht is. Daarbij is de Wet (inclusief de tekst van ieder verbindende bepalingen in verdragen) slechts richtlijn.

Recent voorbeeld. De Hoge Raad van Israel heeft de leider van de extreem rechtse partij 'Jewish Power' onlangs gediskwalificeerd voor deelname aan de verkiezingen, omdat hij het volgende heeft gezegd: *"We have to change the equation regarding anyone who dares to speak against a Jew. [Such a person] is a dead man. He must not come out alive. No expelling him, no stripping him of his citizenship. He does not live! A firing squad takes him out as the Arabs understand [best]"*.

Deze persoon heeft ontegenzeggelijk het recht van vrije meningsuiting, maar niet het Recht om aan te zetten tot moord tegen anderen die ook het recht van vrije

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

meningsuiting toekomt. Zowel Joden als (Arabische) Moslims hebben de plicht elkanders leven te respecteren. Alleen het Gerecht kon hier optreden middels rechtspraak. De politiek kon dit niet. De Israëliëse Hoge Raad nam de reactie van de gediskwalificeerde politicus op de koop toe: "*They tell you there is a democracy here. It's not a democracy, there is a judicial junta here, unfortunately, which took power into its hands*".

De Israëliëse Hoge Raad had geen andere keuze. De afwijzende mening van de terecht gewezen politicus maakt geen verschil. Het Gerecht maakt uit wat Recht is. Het Gerecht is deze taak opgedragen en heeft staatsmacht om die te kunnen uitvoeren.

Deze Algemene Inleiding zal in volgende procedures gaandeweg worden aangepast en aangescherpt.

De geschonden rechtsnormen in deze procedure

4. In het Pro Forma beroepschrift zijn de geschonden rechtsnormen reeds genoemd. In deze Aanvulling worden ze nader toegelicht.
5. Overtreding van art. 7 IVBPR c.q. art. 3 EVRM. Verzoeker en zijn echtgenote (in dit geval nog een eigen nationale burger ook) worden inhumain, althans vernederend, behandeld door hen te dwingen te kiezen voor elkaar als echtgenoten of voor hun kind. Deze vernederende behandeling is een direct gevolg van de beschikking *a quo*. Verzoeker is immers aangezegd dat hij Bonaire moet verlaten als gevolg van de afwijzing van zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning. Zijn echtgenote moet dan dus kiezen tussen haar echtgenoot of haar kind. Want als gevolg van de beschikking *a quo* moet zij ofwel samen met haar kind en haar echtgenoot naar de Dominicaanse Republiek (hierna: 'DR') verhuizen, ofwel de relatie met haar echtgenoot verbreken en met haar kind op Bonaire blijven. Beide opties zijn slecht voor haarzelf, voor verzoeker en voor haar kind. Het is wreed om burgers te dwingen te kiezen tussen twee kwaden. Ook ten opzichte van verzoeker is dit wreed, of op zijn minst vernederend. Immers hij is als natuurlijke vader van het kind en als echtgenoot van de moeder bij deze onmogelijke beslissing direct betrokken. Ook verzoeker staat voor het dilemma om *ofwel* offers te vergen van zijn echtgenote en hun kind en gezamenlijk naar de DR te verhuizen, *ofwel* alleen te vertrekken waardoor zowel zijn echtgenote als zijn kind ook benadeeld worden. Er is dus ook voor hem geen goede optie.

Het is voorts *vernederend* om het echtgenoten onmogelijk te maken om de in het Burgerlijk Wetboek BES jegens elkander opgelegde plichten na te leven:

Art. 1:81, BWBES:

Lid 1: Echtgenoten zijn elkander getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd.

Lid 2: Zij zijn verplicht elkander het nodige te verschaffen.

Art. 1:82 BWBES: Echtgenoten zijn jegens elkander verplicht hun kinderen te verzorgen en op te voeden.

Art. 1:83 BWBES:

Lid 1: Echtgenoten zijn jegens elkander tot samenwoning verplicht, tenzij ...

Het is deprimerend dat verweerder dit zelf niet inziet. Verweerder handelt ook in strijd met het vijfde onderdeel van de preambule van het IVBPR, luidende:

*“Zich ervan bewust dat op de **individuele mens**, uit hoofde van de plichten die hij heeft tegenover anderen en tegenover de gemeenschap waartoe hij behoort, **de verantwoordelijkheid** rust te streven naar bevordering en inachtneming van de dit Verdrag erkende rechten”.*

6. Overtreding van art. 9 IVBPR c.q. art. 5 EVRM. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Met name wordt door de beschikking *a quo* de door het Burgerlijk Wetboek BES aan echtgenoten toegekende recht geschonden om in vrijheid de plaats van samenwoning te kiezen.

Art. 83, Lid 2 BW BES: De plaats van de samenwoning wordt in onderling overleg vastgesteld.

Het is in strijd met art. 9 IVBPR en art. 5 EVRM om de vrijheid van echtgenoten om de samenwoning in onderling overleg vast te stellen, weg te nemen.

7. Overtreding van art. 17 IVBPR en art. 8 EVRM. Verweerder erkent dat de beschikking *a quo* inmenging inhoudt in het gezinsleven van verzoeker (en zijn echtgenote en kind), maar deze inmenging wordt kennelijk rechtvaardig geacht, alhoewel dit op deze wijze niet wordt beargumenteerd. Verweerder stelt dat bij afweging van alle belangen, die van de gemeenschap zwaarder wegen dan die van verzoeker, zijn echtgenote en kind. In de beschikking *a quo* worden de belangen van de gemeenschap echter helemaal niet genoemd. Ook de belangen van verzoeker en zijn gezin worden niet benoemd. Benoemd wordt de feitelijke mogelijkheid dat verzoeker weer in de DR kan gaan wonen (al of niet met zijn echtgenote en zijn kind). Maar in zijn huidige situatie is dat laatste helemaal zijn belang niet. Zijn belang is om een loon te kunnen verdienen waarmee hij zijn gezin van het nodige kan voorzien. Dat kan hij op Bonaire wel, maar in de DR niet. Zijn belang is om op Bonaire te blijven. Ook is het zijn belang dat zijn kind de kans krijgt om op te groeien op Bonaire in plaats van in de DR. Want de scholen en gezondheids-voorzieningen op Bonaire zijn vele malen beter dan in de DR. Als men belangen tegen elkaar afweegt, moeten de wederzijdse belangen op zijn minst worden genoemd en (tegen elkaar) worden afgewogen. Zulke belangenafweging treft men in de beschikking *a quo* echter niet aan. Er heeft dus geen behoorlijke belangenafweging plaats gevonden.

De beschikking *a quo* is dus in ieder geval gebrekkig gemotiveerd. Als de belangen behoorlijk tegen elkaar worden afgewogen, is zonneklaar dat die van verzoeker en zijn gezin zwaarder wegen dan die van de gemeenschap. Immers, de toekomst van verzoekers kind staat op het spel, alsook het belang van verzoekers echtgenote die zelf helemaal niet in de DR wil gaan wonen en die haar kind op Bonaire wil laten opgroeien. Dat wil verzoeker ook.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Ook de gemeenschap zelf heeft er belang bij dat verzoeker op Bonaire blijft. Immers, hij is dan beter in staat om zijn (Nederlandse) vrouw en kind te onderhouden. Ook is het zo, dat Bonaire de werkkraft van verzoeker kennelijk nodig heeft. Hij is immers met toestemming van verweerder hierheen gehaald om te komen werken. Die toestemming kreeg hij, omdat er lokaal geen geschikte arbeidskrachten voor handen waren. Als verweerder de belangen zorgvuldig tegen elkaar afweegt, dan zal verweerder moeten aantonen dat er thans wel lokale arbeidskrachten voor handen zijn om het werk te doen, waarvoor verzoeker werd aangetrokken. Maar dat heeft verweerder helemaal niet gedaan. En dat *kan* verweerder ook niet doen, want verzoeker werkt in de bouw. Daar is momenteel volop werk. Het is dan dus zelfs tegen verweerdens eigen belang (d.w.z. het belang van de gemeenschap) om verzoeker niet langer op Bonaire te laten verblijven om hier te kunnen werken (zoals hij steeds gedaan heeft). Bonaire kan alleen maar worden opgebouwd met de werkkraft van hen die hier wonen. Dat is in het belang van Bonaire.

8. Overtreding van art. 23 en 24 IVBPR. Het gezin is de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming van de Staat (art. 23 IVBPR). De beschikking *a quo* beschermt het gezin echter niet. De beschikking *bedreigt* het.

Ook het kind wordt door de beschikking *a quo* benadeeld. Voor het kind betekent de beschikking *a quo* immers ofwel dat hij door de moeder alleen zal worden opgevoed op Bonaire, ofwel dat hij in de DR veel minder kansen zal hebben. In beide gevallen ongunstig voor het kind. Art. 24 IVBPR zegt dat elk kind zonder onderscheid naar ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, **nationale** of maatschappelijke **afkomst**, eigendom of geboorte, recht heeft op die beschermende maatregelen van de zijde van het gezin waartoe het behoort, de gemeenschap en de Staat, waarop het in verband met zijn minderjarigheid recht heeft. Er is *in casu* echter geen sprake van *bescherming* van het kind door de Staat. Er is alleen maar *benadeling* van het kind door de Staat.

Wederom, het is deprimerend dat verweerder dit zelf niet inziet.

9. Overtreding van art. 26 IVBPR en art. 14 EVRM (thans met name ook art. 1, 12de Protocol bij het EVRM). Er kan geen verschil van mening zijn over het feit dat de beschikking *a quo* onderscheid maakt tussen de eigen nationale burgers en verzoeker als vreemdeling. De hele immigratiewetgeving is op dit onderscheid gebaseerd. Alleen voor hen is immers een vergunning nodig om hen te mogen laten werken en alleen zij hebben een vergunning nodig om in ons land te mogen wonen.

Opgemelde artikelen (de 'discriminatie-verboden') verbieden discriminatie echter op alle denkbare gronden, inclusief discriminatie o.g.v. nationale afkomst. Het feit dat de beschikking *a quo* dus berust op een verboden discriminatiegrond staat vast. De enige vraag is dus nog of de discriminatie rechtvaardigbaar is. Dient het een legitiem doel? Zijn de WavBES en de WTU BES proportionele maatregelen? Is de onderhavige beschikking proportioneel? En zou het legitieme doel met een minder ver gaande maatregel ook kunnen worden bereikt? Dat zijn dus de vragen die beantwoord moeten worden.

- a) *Legitiem doel*. De ordening van de eigen nationale samenleving en de bescherming tegen een te grote toevloed van vreemdelingen kunnen worden beschouwd als legitieme doelen. Echter in het bijzondere geval van verzoeker worden deze doelen niet meer gediend. Immers door zijn lange verblijf op Bonaire en zijn huwelijk met een nationale burger is hij niet meer (volledig) als 'vreemdeling' te beschouwen. Zijn kind heeft dan ook naast de Dominicaanse nationaliteit ook de Nederlandse. Bovendien is het doel van het weren van een te grote toevloed van vreemdelingen in het geval van verzoeker niet meer geldig. Hij is immers reeds jarenlang toegelaten.
- b) In ieder geval is de maatregel (de afwijzende beschikking *a quo*) in het bijzondere geval van verzoeker disproportioneel, omdat het zowel zijn Nederlandse echtgenote als zijn (Nederlands/Dominicaanse) kind benadeelt.

Conclusie. In het bijzondere geval van verzoeker is de discriminatie niet gerechtvaardigd.

10. Voorts worden de artt. 2,3,6,8,9,10,16,18,24,27 en 37 IVRK door de beschikking *a quo* geschonden. Deze artikelen zijn in grondwettelijke termen 'een ieder verbindend'. In ieder geval heeft de Hoge Raad al erkend dat deze artikelen via EVRM-artikelen hun invloed hebben in onze rechtsorde. Waarom deze moeilijke omweg nodig is, is op zich een goede vraag. Waarom erkent het Koninkrijk een Mensenrechtenverdrag, als men niet de intentie heeft dit Verdrag volwaardig deel te laten uitmaken van onze rechtsorde? Zijn de artt. 93 en 94 Grondwet in deze context niet duidelijk genoeg? De vuistregel dat iets ingewikkelds *ipso facto* onwaar is, is hier van toepassing.

Wat daarvan zij, via EVRM-artikelen (bijv. art. 8 EVRM, maar zeker ook art. 3 EVRM) zijn de IVRK-artikelen in onze rechtsorde relevant en toetsbaar. Wij staan even stil bij de directe gevolgen die de beschikking *a quo* in dit geval heeft voor het kind, waarbij zal blijken dat een grote serie IVRK-artikelen door de beschikking *a quo* wordt geschonden.

11. Overtreding art. 2 IVRK. Het directe gevolg van de beschikking *a quo* is dat het kind slachtoffer wordt van ontoelaatbare discriminatie o.g.v. de nationale afkomst van zijn vader. Welke optie de ouders ook mogen kiezen, het kind wordt erdoor benadeeld.

Overtreding art. 3 IVRK. Het is overduidelijk dat de beschikking *a quo* in geen geval in het belang van het kind kan zijn. Immers, of de vader moet alleen het eiland verlaten (waardoor het kind zonder vader moet opgroeien), of de moeder en het kind moeten verzoeker volgen naar de DR om aldaar te gaan wonen (waardoor het kind minder goede scholingskansen zal hebben, minder goede gezondheidszorg zal kunnen genieten en er voor zijn opvoeding en verzorging ook minder financiële middelen zullen zijn).

Overtreding art. 6 IVRK. De beschikking *a quo* is niet direct levensbedreigend voor het kind. Maar de levenskansen van kinderen in de DR zijn in het algemeen lager dan op Bonaire. De beschikking *a quo* stelt het kind dus bloot aan het risico dat deze lagere graad van overlevingskansen met zich meebrengt. Aldus brengt de beschikking *a quo* het recht op leven van het kind tot op zekere hoogte in gevaar. In welke mate is discutabel, maar dit (geringe) gevaar wordt door de Staat kennelijk 'op de koop toegenomen', een soort voorwaardelijk opzet dus. De ouders zelf willen dit helemaal niet voor hun kind.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Overtreding art. 8 IVRK. De Staat respecteert niet het recht van het kind op identiteit, waaronder begrepen familiebanden. Wederom is hier sprake van voorwaardelijk opzet tijdens de Staat dat dit recht zal worden aangetast, indien het niet geheel verloren zal gaan. Door de beschikking *a quo* ontstaat immers het risico dat het kind de banden met zijn familie op Bonaire zal verliezen, althans dat die banden zullen worden bemoeilijkt, zo de ouders mochten besluiten zich met het hele gezin in de DR te vestigen, een keus waar zij niet om hebben gevraagd en niet willen maken. In de DR zal het namelijk zeer moeilijk worden om voldoende geld te verdienen ten einde persoonlijk contact met de familie op Bonaire te kunnen onderhouden. Ook als de ouders mochten besluiten dat de vader alleen naar de DR verhuist, komt dit kinderrecht in de knel. Immers, de vader zal in de DR veel minder gaan verdienen, waardoor hij minder in staat zal zijn om zijn kind te laten overkomen voor contact met hem en de familie van vaders kant. In feite is de kans groot dat het kind om financiële redenen nog nauwelijks persoonlijk contact met zijn vader zal hebben, zo de vader alleen naar de DR verhuist. Voor welk van de twee opties de ouders dus ook kiezen, ook dit kinderrecht zal worden aangetast.

Overtreding artt. 9 en 10 IVRK. Een kind mag door de Staat niet worden gescheiden van zijn ouders, tenzij daar zwaarwegende juridische redenen voor zijn (zoals ingeval van verwaarlozing of mishandeling van het kind door de ouders). Doordat de beschikking *a quo* de ouders dwingt om de onmogelijke keus te maken tussen *ofwel* gescheiden van elkaar te leven met behoud van gunstiger levensomstandigheden voor het kind, *ofwel* bij elkaar te blijven in de DR met veel ongunstiger levensomstandigheden voor het kind, komt ook dit kinderrecht onder druk te staan, zodat ook dit kinderrecht, linksom of rechtsom, door de beschikking wordt aangetast.

Overtreding art. 16 IVRK. Ook het kind heeft recht op respect door de Staat voor het gezin waartoe hij behoort. Dat ook dit kinderrecht door de beschikking *a quo* onder druk komt te staan, behoeft na het voorgaande geen verder betoog. Als de Staat niet van plan is om de IVRK-kinderrechten te respecteren, dan moet het Koninkrijk het IVRK opzeggen.

Overtreding art. 18 IVRK. De Staat spant zich in om ervoor te zorgen dat kinderen kunnen worden grootgebracht door beide ouders gezamenlijk. De Staat behoort de ouders hierin te ondersteunen (lid 2 van dit artikel). Dat ook dit kinderrecht door de beschikking *a quo* wordt aangetast, is evident. Immers, de ouders worden niet ondersteund, zij worden door de beschikking *a quo* hierin gedwarsboomd.

Overtreding art. 24 IVRK. Het kind heeft recht op zo goed mogelijke gezondheidszorg. De beschikking *a quo* zet dit kinderrecht onder druk door de ouders voor de onmogelijke keus te stellen om *ofwel* het gezin bij elkaar te houden in de DR (hetgeen de psychische ontwikkeling en gezondheid van het kind bevordert), *ofwel* het kind met de moeder op Bonaire te laten wonen (zonder vader), omdat de algemene gezondheidszorg op Bonaire beter is dan in de DR. Beide keuzen resulteren in aantasting van de psychische en/of fysieke gezondheid van het kind.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

Overtreding art. 27 IVRK. De Staat helpt ouders om een adequate levensstandaard te kunnen bereiken ten einde hun kinderen van het nodige te kunnen voorzien. De beschikking *a quo* schendt dit kinderrecht, omdat beide opties erin zullen resulteren dat de levensstandaard van de ouders lager zal worden, ongeacht welke keuze zij maken. De beste kans voor de ouders om een adequate levensstandaard te bereiken ligt op Bonaire, d.w.z. als de vader op Bonaire mag blijven wonen en werken en hier voor zijn gezin mag zorgen. Maar die keuze wordt door de beschikking *a quo* onmogelijk gemaakt. Als de vader dan kiest om alleen naar de DR te verhuizen, is voorzienbaar dat hij veel minder financiële middelen zal kunnen bijdragen aan het levensonderhoud van zijn echtgenote en kind dan hij kan als hij op Bonaire zou mogen blijven wonen en werken. Als het hele gezin naar de DR verhuist, zal de levensstandaard van het gezin nog verder dalen. Dus, linksom of rechtsom, de beschikking *a quo* bemoeilijkt het bereiken door de ouders van een adequate levensstandaard, waardoor zowel de ouders als het kind worden benadeeld.

Overtreding art. 37 IVRK. Ook een kind mag niet inhumaan of vernederend worden behandeld. De beschikking *a quo* heeft echter tot direct gevolg dat het kind zowel financieel, als qua gezondheid als qua onderwijsmogelijkheden zal worden benadeeld, ongeacht welke van de twee kwade keuzen de ouders ook maken. Het is de Staat (t.w. de beschikking *a quo*) die de ouders *dwingt* deze keuze te maken. Daarmee worden dus niet alleen de ouders inhumaan c.q. vernederend behandeld, maar ook het kind.

12. **Kortom**, vele kinderrechten staan onder druk of worden door de beschikking *a quo* direct of indirect aangetast. De reeds genoemde vuistregel is ook hier van toepassing. Als het ingewikkeld wordt, is het meestal niet waar. Waarheid is simpel. *Simplex sigillum veri*. Wij hebben echter meerdere pagina's moeten wijden aan het aannemelijk maken dat de beschikking *a quo* verschillende kinderrechten schendt, althans onder druk zet. Maar iedereen weet toch dat kinderen bij de ouders horen? Deze eenvoudige regel van Natuurrecht wordt door de beschikking *a quo* geschonden. Deze opmerking zou genoeg moeten zijn om aan te tonen dat de beschikking *a quo* een gedrocht is. En dat weten de ambtenaren die bij de IND werken natuurlijk ook. Zij moeten daarom de rug rechten en tegen de Minister c.q. de Staatssecretaris zeggen dat zij dit soort onnatuurlijke beschikkingen niet meer zullen opstellen. Een ambtenaar kan immers niet worden gedwongen de Staatssecretaris te helpen om mensenrechten of kinderrechten te schenden. Wij verwijzen nogmaals naar de 5de overweging in de preambule van het IVBPR. Dit laatste geldt ook voor de rechter. De simpele Natuurrechtregel dat kinderen bij de ouders horen zou ook voor de rechter genoeg behoren te zijn om te doorzien wat hier fout gaat en wat hier de doorslag moet krijgen.

Verzoeker rekent daarop.

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
International Court Cases

WESHALVE het het Gerecht moge behagen:

primair:

met vernietiging van de 'beschikking *a quo*' dit beroep gegrond te verklaren en te bepalen dat aan verzoeker alsnog een verblijfsvergunning voor 'voortgezet verblijf o.g.v. bijzondere omstandigheden' dient te worden afgegeven en wel aldus dat cfm. art. 50 lid 4 WarBES deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde 'beschikking *a quo*';

subsidiar:

met vernietiging van de 'beschikking *a quo*', dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen opnieuw te beschikken binnen 14 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat aan verzoeker alsnog een verblijfsvergunning 'voor voortgezet verblijf o.g.v. bijzondere omstandigheden' dient te worden afgegeven;

meer subsidiar:

met vernietiging van de 'beschikking *a quo*', dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen opnieuw te beschikken binnen 14 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat aan verzoeker op grond van art. 8 EVRM een verblijfsvergunning met de gebruikelijke nevenrechten dient te worden afgegeven,

zowel primair, als subsidiar, als meer subsidiar, kosten rechtens.

Bonaire, 8 april 2019

Namens verzoeker,
mr. M. Bijkerk